

10+

An illustration of a young girl with short brown hair, wearing a red t-shirt, olive green shorts, blue socks, and red sandals. She is walking towards the right, looking up at a large white polar bear. The bear is standing on its hind legs, with its front paws resting on the girl's shoulders. The bear's head is tilted upwards, and it has a small black nose and mouth. The background is a solid teal color.

WAT NU?

PETRALOUISE MURIS

“WAT NU?”

Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris

Voor kinderen rond 10 jaar

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken van bovenstaande auteur zijn **zonder reclame** of gebedel voor goede doelen of stichtingen **gratis voor eigen gebruik** te downloaden of te printen van: kinderboek-online.nl

Let op de voorwaarden op bovenstaande site.

Deze **kindvriendelijke site** is voorzien van **kindveilige keurmerken**.
Wereldwijd geregistreerd.

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 Teveel snoep.
8	2 Naar de dierentuin.
13	3 Pesterijen.
17	4 Het ongeluk.
21	5 De aanval.
24	6 Hoe dom kun je zijn!
31	7 Evert ontdekt zijn ware vriend.

HOOFDSTUK 1

TEVEEL SNOEP.

Het is even voor achten.

Ik ben als eerst op het schoolplein.

Even denk ik dat het zondag is omdat het nog zo stil is. Is het nu zondag of niet?

Of is het toch maandag?

Ik pieker of ik misschien voor gek op het schoolplein sta.

Op dat moment komen er een paar jongens

het schoolplein op.

Ik schrik want zij komen meteen naar mij toe.

Ik heb het niet zo met ze, het zijn etters.

"Hoi Tristan!"

roepen ze alleraardigst: "leuk hè, onze schoolreis!"

"Ach nee," denk ik, "wat moeten die van mij?"

"Heb jij alles bij je Tristan?"

Laat eens zien wat jij allemaal bij je hebt?"

Omdat ik bang voor ze ben laat ik direct de inhoud van mijn tas zien. Ik ben wel trots omdat mijn tas vol lekkers zit.

"Jij hebt teveel snoep bij je, dat mag helemaal niet," reageert mijn klasgenootje Piet.

Zijn vriend Evert bekijkt daarna begerig naar mijn snoepgoed.

"Je had beter een broodje extra kunnen meenemen," vind hij: "de juf pakt alles af. Zij zal het uitdelen."

Hij knipoogt naar zijn vriend.

"Maar geen probleem hoor, ik ruil wel met je. Anders verklikken wij hem wel hè Piet?"

Zijn vriend Piet valt hem onmiddellijk bij:

"als jij jouw snoep met ons deelt is er niets aan de hand.

Je kunt onmogelijk alles zelf opeten dat brengt narigheid.

Plus dat de juf in jouw tas kijkt."

"Nee toch?

Zij kijkt toch niet in onze tassen?

Wij mogen toch zelfstandig in groepjes door de dierentuin lopen," merk ik op:

"dan loopt de juf toch niet mee?

Dan ziet zij toch niets?"

"Straks inspecteert zij in de bus onze tassen.

Geef ons nou alvast jouw snoep!

Zij pikt toch het meeste van jou af.
Jij moet het zelf maar weten hoor
Tristan," blèrt Evert.

"Zij zal heus niet in onze tassen kijken,"
zeg ik zelfverzekerd.

"Ik weet zeker dat zij in de dierentuin bij
de snackkraam blijft zitten.

Zij zal heus niet op ons letten.

Wij zijn immers groot genoeg?

Wij kunnen best wel op onszelf passen."

"Ach joh, zij houdt toch ook van aapjes
kijken?

Zij blijft daar toch geen uren op ons
wachten?

Hup, deel dat snoep met ons dan zeggen
wij niks," commandeert Evert.

"Ja joh, deel nou uit!

Wij blijven bijelkaar, wij zwerven toch samen door de dierentuin." slijmt mijn klasgenoot Piet. "En gezien de hoeveelheid snoep lijkt mij dat heel verstandig."

Hij tikt mij vriendelijk op mijn hoofd.

Ik bedenk dat ik al vele keren door hen ben gepest en dat zij nu zo vriendelijk zijn.

Ik weet zeker dat het door mijn snoep komt.

Zullen wij ooit vrienden worden?

Wellicht... na deze schoolreis?

Tja het kan... of toch niet?

Ik zie geen andere mogelijkheid om straks toch met hen op te trekken.

Al is dat enkel omdat zij willen verraden dat ik teveel snoep bij mij heb.

Ik ben zo in gedachten dat ik hen niet goed hoor.

Daarom vraagt Piet nogmaals: "heb je geld bij je? Hoeveel?"

"Huh?" schrik ik: "tien euro."

"Dat is ook teveel daarvan kunnen wij ijs kopen.

Als wij bijelkaar blijven dan hebben wij onze eigen groep met lekker veel snoep. Er komt niemand meer bij," ratelt Piet.

Inmiddels stroomt de speelplaats vol. Kinderen groot en klein rennen en schreeuwen door elkaar als onze reisbussen voor de school parkeren.

HOOFDSTUK 2 NAAR DE DIERENTUIN.

Wij moeten instappen.

Evert zoekt een plaats achterin de bus en gebiedt ons om erbij te komen zitten.

Onze groep 7 zit in de voorste bus.

Er zijn nog plaatsen vrij.

Ik denk net nog: "wij' zitten lekker ruim!"

Totdat onze juf gehaast de bus inkomt en ons toeschreeuwt:

"Luister eens allemaal?"

Er komen nog kinderen in deze bus uit groep 5.

Jullie moeten allemaal achterin de bus aansluiten.

Niemand van groep 7 mag voorin blijven zitten.

Jan, ga naar achteren. Jij ook Henk!"

Henk staat mopperend op maar loopt gedwee naar achter.

Onze juf loopt met hem mee naar onze bank achterin de bus.

"Op de achterbank kunnen er nog kinderen bij! Kom op Evert, schuif jij eens op dan kunnen die twee erbij!"

Evert schuift mopperend opzij: "je plakt niet tegen mij aan hè Henk!"

Evert kijkt kwaad naar Henk en Henk kijkt ook met een ontevreden gezicht.

Jan moppert omdat hij te krap zit.

Wij zaten eerst prima maar nu niet meer.

Was ik nou maar ergens anders gaan zitten.

Onze bus stroomt vol met kinderen uit groep 5 die verdeeld over twee bussen worden ondergebracht.

Na een kwartier wachten rijden wij eindelijk onder veel gejuich bij onze school vandaan.

Als wij op weg zijn galmt onze juf door de microfoon: "alle kinderen uit groep 7 mogen zelfstandig in groepjes van vijf door de dierentuin dwalen.

Jullie weten vast nog wat jullie wel en niet mogen.

Daar hebben wij het vrijdag over gehad. Dus geen geklauter en geen getik tegen de ruiten van de dierenverblijven.

Gedraag jullie netjes en gebruik de afvalbakken. De kinderen uit groep 5 krijgen een begeleider mee.

Om halféén eten wij gezamenlijk en krijgen jullie drinken en een versnapering. Daarvoor komt iedereen naar de picknick-tafels naast de speeltuin dus ook mijn groep.

Om half 3 moet iedereen bij de uitgang staan."

De bus vult zich meteen met schreeuwende stemmen.

"Stilte alsjeblieft, ik deel straks elk groepje in. Jullie moeten een button dragen met de naam van onze school erop. Die mag niet af!

Heeft iedereen eten bij zich?

Zo niet, kom jij het mij vertellen dan zorg ik ervoor dat jij een boterham krijgt.

Als wij straks uitstappen verzamelt groep 5 zich bij hun juf.

Groep 7 verzamelt zich even bij mij, oké?

Ik moet jullie nog indelen en nog bijzonderheden vertellen.

Fijne reis kinderen."

Onze juf neemt voorin de bus naast juf Toosje plaats.

HOOFDSTUK 3 PESTERIJEN.

Hoewel alle kinderen vrolijk kletsen versta ik er niets van.

Dat komt doordat ik naar de landerijen kijk die wij in een vaart voorbij razen.

Mijn gedachten gaan uit naar die pestkoppen.

Zij hebben mijn dag al vergald.

Ik heb geen zin in ze en hoop dat de juf mij in een leuke groep indeelt desnoods bij de meiden.

Als wij in het dierenpark gearriveerd zijn, blèrt Evert jammer genoeg dat hij samen met Piet en Tristan in één groep wil zitten.

Onze juf vindt dat een goed idee, zij plaatst Henk en Jan ook in onze groep.

Alle pestkoppen zijn nu compleet.

Ik vraag haar aldoor of ik in een andere groep mag maar mijn juf luistert alleen naar zichzelf.

Jeetje, ik had mij nog wel op deze dag verheugd!

Ik heb haar al vele keren gezegd dat ik door hen gepest werd.

Maar zij zegt doodleuk dat ik misschien wel de veroorzaker ben.

Dat ik zelf ook niet aardig ben.

Ik mag niet klagen, ik krijg zelfs soms straf. Ik wil' niet meer naar school.

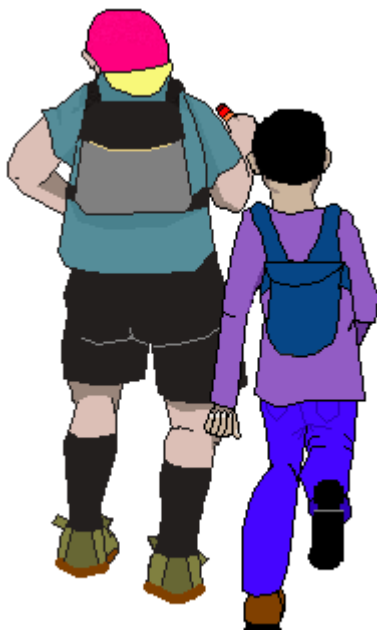
Ik vind het er niet fijn meer.

Zoals gezegd, moet ik bij de pestkoppen.

Zodra wij de eerste dieren bekijken bespringen de jongens mijn rugtas als gulzige termieten.

Zij ritsen hem open en halen al mijn snoep eruit.

"Hé je hebt ook een flesje bij je!"
merkt Evert op: **"daar zit teveel suiker**
in. Ik neem hem wel!" brult Evert omdat

hij schijnbaar
verslaafd is aan
zoetheid.

"Geef terug," gil ik
nijdig: **"en mijn**
snoep ook! Je kunt
er één krijgen als
je dat wilt."

Mijn boze gebrul
helpt niets want
Evert rent ermee
weg en zijn trouwe

vriend rent er achteraan.

Henk en Jan zeuren ook om iets lekkers.
Zij bietsen bij mij een waterijsje.
Zij vinden dat ik toch "teveel" geld bij mij
heb.

Eigenlijk vind ik mijzelf een sukkel omdat ik het nog geef ook! Maar ja, misschien wordt het toch nog gezellig.

Nee dus... na het ijsje kletsen zij alleen met elkaar en mij negeren zij. Zij vinden mij stom dus loop ik er verloren bij. Ik hoop nog een andere groep tegen te komen maar mijn zogenaamde vrienden verkozen het om zich niet aan de plattegrond te houden. Dan gaan wij dit pad in dan weer dat pad.

Zullen wij op deze manier wel alle dieren te zien krijgen?

Ik heb er een hard hoofd in.

HOOFDSTUK 4 HET ONGELUK.

In de verte lopen Evert en Piet.

Zij schijnen brood te strooien, daar zijn waarschijnlijk eenden.

Opeens zie ik Evert niet meer en ontdek tot mijn verbazing dat Piet tegen het niets staat te schreeuwen.

Ik kijk maar ik zie Evert nergens.

Zou hij daar ergens naar een wc zijn gegaan? En waartegen schreeuwt Piet?

Ik moet ernaartoe maar Henk en Jan gedragen zich als slakken.

"Jongens! Doorlopen!

In de verte staat Piet te schreeuwen.

Wij moeten ernaartoe. Toe nou jongens!

Misschien is er iets aan de hand.

Wij moeten als groep bijelkaar blijven."

De beide jongens kijken gestoord op.
Ze hebben geen zin in mij en gaan doodleuk bij de wolven staan te kijken.
Ik besta niet voor ze maar dat wist ik al.

"We zijn een groep hoor!" hoor ik mijzelf schreeuwen.

"Als jullie niet geïnteresseerd zijn, ga ik zelf wel kijken wat er daar aan de hand is."

Ik zet het op een rennen.
Piet staat te krijsen voor het ijsberenverblijf.

Wat een schrik als ik Evert ontdek.
Die ligt beneden in het ijsberenverblijf op een rots in het water.

De ijsberen hebben gelukkig nog niet door dat iemand in hun zwembassin ligt.

"Wat nu!" schreeuw ik uit.

"Boe, oe, oe, hij is gevallen," huilt Piet.
Misschien is hij dood, hij beweegt niet!"

"Hoe komt hij daar, je kunt hier niet
overheen. Hier zit veiligheidsglas!
Waarom klom hij er overheen!"

"Hij klom aan de zijkant naar beneden
omdat hij de ijsberenbaby's wilde aaien."
"Is hij achterlijk ofzo," reageer ik nogal
grof.

"IJsberen zijn roofdieren, dat weet iedereen! Het zijn geen knuffeldieren! Hij moet eruit! Straks bijten zij hem dood! Hoe is hij in hemelsnaam naar beneden gegaan, dat moet niet kunnen."

Piet kijkt geërgerd mijn kant op.

"Aan de zijkant zei ik toch!

Hij is eroverheen geklommen.

Hij kon zich daar wel vasthouden maar hij gleeed uit."

"Heb jij een telefoon bij je Piet?

Opschieten, bel het alarmnummer!" roep ik in paniek.

"We moeten eerst naar de juf dat zei zij."

"Niks juf, hij heeft nu hulp nodig!

Eer jij de juf hebt gevonden zijn er al minuten verstreken! O wat moet ik doen!"

Ik kijk naar beneden.

Ik merk dat de ijsberen zich rustig gedragen, misschien kan ik hem eruit halen. Dan is hij gered.

"Ik kan hem toch niet laten liggen Piet?"
twijfel ik: "de beren zullen hem doden!
Ik moet hem redden, bel jij de politie en
vraag ook om een ambulance!"

Ik loop naar de zijkant van het ijsberenverblijf. Daar is een keien muur. Het veiligheidsglas dat iedereen moet tegenhouden om niet bij de ijsberen te belanden is behoorlijk hoog.

Het zit verankerd in de muur.

Toch zie ik dat het mogelijk is om er aan de zijkant overheen te klauteren.

Ik meen dat ik best langs de keienmuur af kan dalen.

HOOFDSTUK 5 DE AANVAL.

Ik bedenk mij geen ogenblik en klauter
over het hoge glas.

Ik daal rustig naar beneden.

Eindelijk sta ik op een rand boven het
zwembassin.

Ik hoop dat de ijsberen mij niet opmerken
want ik moet door het water om Evert te
bereiken.

O gut! Waar ik al bang voor was gebeurt.
Door mijn geklots in het water heeft pa
ijsbeer mij opgemerkt.

Hij komt rennend en grommend op mij af.
Ik doe het bijna in mijn broek van angst!

Ik klauter snel op de smalle rand terug.
Ma ijsbeer staat ook op.

Zij komt nieuwsgierig mijn richting op.
Achter haar drementelen haar jongen.
De berin twijfelt nog of zij bij haar jongen
blijft of hen verdedigen zal.
Zij verkiest de aanval.

Tjonge ik ben de klos!
Ik wankel op de smalle rand boven het
zwembassin.
Ik moet snel naar boven klimmen maar mijn
voeten glijden telkens van de onderste
keien.
Ik ben in paniek en mijn knieën doen zeer.
Het grote beest, het mannetje,
is mij op een haar na genaderd.
Hij staat in het water en rekt zich zo ver
mogelijk uit om mij te bereiken.
Hij gromt kwaadaardig.
Ik probeer zo snel mogelijk terug omhoog
te klauteren.

Het grote beest zet zijn tanden in mijn been en trekt mij omlaag.

Ik schreeuw het uit!

Zijn beide poten met immens lange scherpe nagels klieven in mijn huid.

Hij slaat ermee alsof hij beton moet verbrijzelen.

Het beest bijt mij overal alsof hij in een malse haring hapt.

Ik verweer mijzelf met mijn rug tegen de wand. **"Help, au, au!"** hoor ik mezelf gillen.

Ik voel overal een overweldigende pijn.

Met man en macht probeer ik mijzelf te verdedigen maar de beer is gewoonweg te sterk. Ik ben in doodsangst! Iemand moet mij hieruit halen en Evert, die rotzak ook.

Waarom is de politie er nog niet!

En waar zijn de dierenoppassers.

"P, Piet, haal iemand," schreeuw ik: **"ik, ik houd het niet vol! Hij bijt mij dood!"**

HOOFDSTUK 6

HOE DOM KUN JE ZIJN!

Luide sirenes gillen door het dierenpark.
Het wandelpad dat boven het
ijsberenverblijf is staat zwart van de
nieuwsgierige mensen.

Velen drukken hun neuzen op de hoge
glazen wand om maar niets van het
spektakel beneden te hoeven missen.

Achter hen staat Piet hartstochtelijk te
huilen.

Plots staat daar de juf die hem vastgrijpt
en hem naar een rustige plek loodst.

De politie maant iedereen weg te gaan.

Dierenoppassers rennen af en aan.

Zij hebben veel moeite om de ijsberen met
een verdovingsgeweer te verdoven.

De moederbeer valt snel om.
Maar het lijkt veel te lang te duren voor
de grootste beer ook omvalt en inslaap is.

De ambulancebroeders komen in actie.

Zij kunnen eindelijk veilig bij de jongens
komen.

Tristan is zwaar gehavend en Evert
komt intussen bij.

Zijn arm is gebroken, hij heeft een
hersenschudding maar verder lijkt hij
ongedeerd.

In de ambulance wordt hij door de politie ondervraagd hoe het zover kon komen.

"Ik vond de ijsberen zo lief," antwoordt hij: "ik wilde hun baby's aaien."

"Hoe dom kun je zijn!

Die glazen wand is daar niet voor niets.

Het belet iedereen om niet bij de roofdieren belanden.

Jij weet toch wat een roofdier is?

Een roofdier jaagt en jij bent de prooi.

Die prooi is hun voedsel.

Maar als zo een dier jonkies heeft verdedigd die ze.

Je wordt dan onmiddellijk aangevallen.

Beneden is hun territorium.

Gelukkig hadden die beren jou nog niet ontdekt maar jouw vriend wel.

Dom, dom, dom!

Haal zoiets nooit meer in jouw hoofd knul.

Jouw verhaal krijgt nog een staartje."

Evert schrikt als hij te horen krijgt dat zijn vriend er erger aan toe is dan hij. Hij heeft spijt, hij huilt ervan. Hij piekert wie degene was die ook de dieren wilde aaien.

"Was dat mijn vriend Henk?
Misschien was het Jan of Piet?
Piet mijn allerbeste vriend?
Wij waren toch beiden bij de ijsberen?
Was het Piet die mij misschien wilde redden? Arme Piet!"

Evert denkt niet aan Tristan omdat hij geen vriend is. Hij voelt zich schuldig omdat Piet misschien in levensgevaar is. Piet zijn allerbeste vriend die altijd alles doet wat hij vraagt. (1 van zijn meelopertjes die zich bewijzen om vandalisme uit te halen.)

"Tjonge, het is mijn schuld.
Piet wilde mij natuurlijk redden!
Daarom klom hij er ook overheen.
Waarom ging ik het ijsberenverblijf in!
Ik wist toch dat het niet mocht.
Ik dacht dat die beesten aaibaar waren.
Zij hadden mij wel kunnen doden.
O, o, wat was ik stom!"
Evert wordt naar het ziekenhuis gebracht.
Hij wordt behandeld maar hoeft gelukkig
niet te blijven.

De volgende dag ziet hij al zijn vrienden op
het schoolplein. De complete club.
Dat had hij niet verwacht.
Die vinden Evert's gipsen arm erg vet en
zijn afdaling in het berenverblijf erg cool.
Evert niet, die ziet in dat hij erg dom was.
Hij heeft geen zin in zijn vrienden.
Hij baalt van ze.

HOOFDSTUK 7

EVERT ONTDEKT ZIJN WARE VRIEND.

Alle kinderen van Evert's school zullen nooit meer zonder begeleiding op schoolreis mogen.

Maar... het was de ouderraad die besliste dat de oudere kinderen het wel zonder begeleiding konden doen.

Nu het fout ging mag dat nooit meer.

Evert is tot de conclusie gekomen dat het Tristan was die hem wilde redden.

Tristan is zijn ware vriend.

Het lijkt erop dat Evert plotseling wakker is geschud.

Dit groepje jongens die zich maar al te graag zijn vriend noemen zijn alleen bang voor hem. Het is net een kudde.

Zij willen niet gepest worden daarom blijven zij kleven.

Dan doen zij alles wat hij vraagt.
Al vraagt hij de gekste dingen.

De eerste schooldag na de schoolreis is niet fijn.

Evert's juf is boos en zij is niet de enige.
En 's middags heeft Evert geen zin om af te spreken met "zijn vrienden".

De daarop volgende dagen krijgt Evert te horen dat hij straf krijgt.

Hij krijgt straf voor zijn onverantwoordelijke gedrag.

Die straf hoeft niet na schooltijd maar krijgt hij tijdens de grote vakantie.

Hij moet poep ruimen in de dierentuin.

Hij wordt thuis opgehaald en 's avonds weer thuisgebracht.

Dat vindt Evert erg naar, hij vindt het smerig werk.

Toch gebeurt zoiets elke dag, ook bij de kinderboerderij in de buurt.

Het is doodnormaal werk.

Het duurt ruim zeven weken eer Tristan weer op school is.

Hij gymt niet mee dat kan hij nog niet.

Dat komt doordat hij erg is toegetakeld door de grote ijsbeer.

Evert biedt zijn verontschuldiging aan.

"Sorry Tristan, het spijt mij heel erg.

Jij hebt je eigen leven op het spel gezet.

Dat jij dat voor mij over had!

Ik wist niet dat zulke mensen bestonden.

Ik ben sindsdien veranderd.

Jij hebt mij in laten zien dat ik een rund was. Een stomme kip.

Ik pestte iedereen, daar had ik plezier in.

Ik zal het nooit meer doen.

Ik zal niemand meer zo behandelen.

Wil jij mijn vriend zijn?"

"Als jij het niet erg vind Evert, zeg ik nee.

Het spijt mij, ik kan dat niet.

Jij hebt mij jaren gepest en ik moest maar telkens weer naar deze school.

Als jij er niet was geweest had ik een fijne tijd gehad, dan was dit nooit gebeurd."

"Ik begrijp het wel.

Als jij maar wel weet dat ik altijd voor jou op zal komen als jij ruzie hebt.

Jij bent mijn ware vriend en niemand anders."

EINDE.